

AMBRUS JÓZSEF

Az igazság fénye

Az igazság fényével érkezem
mint jó testvér a mindennel
a szolga láncot zokon veszem
ha sárba süppedek seregével
fiókod alján fekszenek álmaid
amit leporolni néha fölveszel
és egykoron a tudás rímbe vitt
hullámzó játékod érett igéivel
és várom a szavak támadását
mi a gondok medrében összefut
szárnyakat bontó szárnyalását
az igazzal köti össze a Tejút
gyűjtöm az igazság kellékeit
akkor is szeress ha nincs erőd
és számolgasd a sebzett éveid
az igazság tiszta oltára előtt..

Megmaradok a legszebb dalnak

Hidd el nekem, hogy eltaszít
csipkebokor bohém szerelmed,
titkon sírnék, ha nem szégyellném,
mint bokrok között a gyermek.
Nem vonzanak vad csábítások,
nem vonszolnak bizarr nyugalmak,
de mégis a szürke jövőbe látok -
és megmaradok a legszebb dalnak.
Te vagy a dal, repülj bús magadba,
szelíd hangom simítja víg mozdulat

szilánk marta szemmel öltözöm szavakba,
amit megörökít egy száguldó pillanat...
Fejem alatt didergő, álmatlan éjek,
hunyorogó parazsat hagyok magam után -
mint fiatal örömök, vézna legények,
úsznak velem szétfolyva mostohán.
Megmaradok a legszebb dalnak,
ujjaim fálnak sárga Hold-illatot,
bús félelmeim valamit sugallnak,
de feltámolyogni mégis kész vagyok.

Ódon ismeretlen

Rágalmazó nyelve a gőgnek
lázasan lobog a vér nekünk
békétlen tiszta nemes lélek
roggyant polgárai lehetünk
rejtelmes hangokat nyög az ódon
fájdalmas kínban szétterülve
bús életem emlékét mily módon
röpíthetem hangosan az ürbe?
Tolvajok zsebe oly temérdek
de megmarad ős becsületünk
hiába zörög sajtó érdek
zokogni fog erkölcsstelen hitünk
jogod van nem érti más senki
ha mégis ráfizetsz nagyon
kezét nyújtja zöld hajú jenki
de segítség ára tucatnyi vagyon
reményt melegít a becsület
hamuban pezseg a föniks megint
szárny csapkodva oltja a tüzet
íratlan új szabályok szerint.

Tántorgó néMBER

Vágyakra feszített, pajzán gondolatok,
ölemben játszanak a csalfa kéjek,
szavakban olyan köznapi vagyok,
mint kifosztott ünnepi szenvedélyek.
Valami újszerű kezdet költözött belém,
vidám percek torkomig hatoltak,
csúf szobrok néztek, kacagtak felém,
és tépett a ruhám, mint akit kiraboltak.
Verses elmém új magányba révedt,
élek nótában, gyerek-szégyenekben,
de a szégyenem máris semmivé lett,
mint szelíd örvény a tavaszi vizekben.
Iszapos gőz hajt, ős, virágzó ének,
mivé nevelte önmagát az ember,
hogy megfeleljen csalfa szerelmének,
aki vak, lázas, tántorgó néMBER.

Ajtód előtt

Ajtód előtt hallgatni, várni,
magas hangon megbabonázni,
ablakodon szivárvány csokor,
szórja fényeit virradatkor.
Ritka májusok forgataga,
öltöztet ma vörös bíborba.
Aki a víg sorsot hittel várja,
erről szól reményes imája.
Bennem a hangos csend jelezte,
életében, mit jelentesz te.
Ajtód előtt komoly májusok,
benne díszlenek a csodálatok.
Félve, de érett a feladatra,
mire a fény ébred virradatra.

Ajtód előtt állok ráérősen,
fiatalon, nem túl idősen.
Bár a csábulat nyomaszt néha,
bennem él kísértet árnyéka.
Mit üzenhet nekünk a jelen,
jó is történhet veled s velem.
Zord időben vágyva-váragozva,
mosolyodban fürödve-napozva.
Vágyak fáján apró kérdőjelek
cincognak titkon, hogy megfejtsenek.
Szelíd hangom feléd közelít,
még kutatom annak titkait.
Túláradt bennem a képzelet,
ajtód előtt reményem elveszett.

Kék arcú gyermek

Tompa fények kék arcú gyermeke...
merész álmaim csörtetnek vadul
– kinek bolondság együgyű élete –
üvegből kortyolva pezsgőt vigaszul.
Némán tombolnak makrancos viharok
szent ellenségét osztom a bűnnek,
az igazság mégis megkorbácsoltatott
vad, lila stigmái arcomra hülnek,
és hideg mámorban izzik fel a magma,
magasban fényesség, sziklák zuhanása,
száraz kenyerét bírja még a gyomra,
és bohém életét vihar cicomázza.
Divatos ereimben szégyenfolt lakol,
mint érzelmek téboly szüzi fényen,
kék arcú vágyam a távolban csahol,
mint opálfarkas a páfrányösvényen..
Kék arcú gyermek örülni készen
bohém, cifra álmom karcolom beléd,

vagy kevésnek tűnő, puszta létezésem
minden mozdulata sodródik feléd,
és a hajnali messzeségben lépegetsz,
de még oly távolinak látod önmagad,
kék arcú, boldog gyermek lehetsz,
ha a vers büszke, fakó alázat marad.

Kétségek zenéje

Akinek egy csipetnyi vigasz sem maradt,
annyi kétség, bú, tévelygés után,
tapasztalásból nem jut, csak egy falat,
duzzadt tüdeje köhög, de mostohán,
magamra zárva az ajtóm hullok térdre,
nevem a vers, felhőként díszben lengeti,
és elkezdődik szent, rituális reszketése,
amikor az igazság térdre kényszerítheti,
mert valami zöld csuklyások jönnek érte,
de pusztíthatnak még misztikus napok,
és három nap múlva lesz a temetése,
ha szeszbe, dohányba sűrűn harapok.
Szent félelem, mélység, tört magasság,
pokoli lárma vagy mennyei az öröm,
hajnali csend, lázadó, konok vakság,
és repülés közben rajzolom a köröm,
nem marad más, csak a kétségek zenéje,
hült testeden szikrázó, vasalt ruha,
pokoli villámok fáradt azúr kékje
fölött kering a szétrepedt, barnult csuha,
kétség és vigasz – ős-rituális reszketés,
alvadt, tüzes véredet balzsamozza gonosz,
bár izzik, fortyog, mint a láva, de kevés
véred vad szelleme poklával ostoroz...